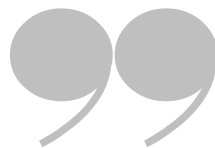

BÁNÓCZI BEÁTA

L'État De Veille

Résen kell lennie annak,
aki tizenegy hónapja nem állt színpadon.
Néha akaratlanul a sámolin találja magát az előszobában,
a bevásárlólistát hangosan, artikulálva olvassa fel.
Torkában gurgulázza a hétköznapiságot.

A tapsot felváltó vízcsobogás beférkőzött
a hallójáratokon át
a hosszútávú emlékezeti régiókba.
A maradandó károkról mindig a családtagok
alkotnak először véleményt.
Ő viszont a varázslatos gyógyulásban hisz,
amelyről a reggeli műsorokban beszélnek.
Mint az az izlandi nő, aki ahogy felébredt a kómából,
folyékonyan beszélt franciául
az ágya melletti felolvasások hatására.

Mindez bekúszik a bőre alá annak,
aki tizenegy hónapja nem állt színpadon.
Az alvás-ébrenlét ciklusok
egyre lomhábban váltják egymást,
csak a párna puha süppedéseiben adnak jelet magukról.
Könnyen azt képzelheti az ember, hogy francia
tömegek zúgnak fel tiszteletére a szomszéd ajtó mögül.

